

Література

1. Матвієнко Ю.С. Студентський Театр Естрадних Мініатюр, як засіб творчого розвитку особистості майбутнього педагога / Матвієнко Ю.С. – Наукові праці Донецького національного технічного університету, серія Педагогіка, НЗ4 психологія і соціологія. – Донецьк , 2007. – С.136-140.

САМОВИХОВАННЯ ЯК ВАЖЛИВИЙ ЧИННИК ОРГАНІЗАЦІЇ ВІЛЬНОГО ЧАСУ ШКОЛЯРІВ

Коротченко Н.І. (Полтава)

Молодість є оптимальним періодом для використання свого вільного часу з метою самовиховання, оскільки в цьому віці людина ще не переобтяжена побутовими, сімейними та робочими обов'язками. А також сприятливим є той фактор, що молода людина лише формується як соціально зріла особистість, тому їй простіше засвоювати та відтворювати культуру суспільства і адаптуватися до соціальних умов.

Сучасна молодь використовує свій час по-різному. Проте для тих, хто хоче чогось досягнути в житті, реалізувати себе, зрештою пристосуватися і вижити в суспільстві, у вільний від обов'язків і роботи час є можливість вдосконалити себе, розвинути свої здібності.

Для обґрунтування даного питання важливим є чітке наукове визначення поняття «самовиховання».

Л. Гордєєва під самовихованням розуміє прагнення людини виховати себе і діяльність із здійснення цього прагнення [1]. Як особливий вид діяльності самовиховання вимагає активного усвідомлення особистістю власного "я" (самосвідомість), стосунків з навколишнім світом (світогляду, свого життєвого досвіду, самого процесу роботи над собою).

Усвідомлене самовиховання в аспекті ефективної організації вільного часу здійснюється в трьох основних напрямках:

- розвиток моральних і емоційно-вольових рис і якостей;
- вдосконалення розумових здібностей і процесів;
- фізичне загартування і зміцнення свого здоров'я.

Найважливішими внутрішніми передумовами, що визначають ефективність самовиховання, є:

- переконання, самосвідомість та самокритичність;
- потреби та мотиви, життєві настанови;
- самоповага і мужність;
- навички й уміння самоконтролю та вольового саморегулювання;
- знання теоретичних основ самовиховання та володіння методикою самовдосконалення;
- свідома настанова на гармонійне і різнобічне самовиховання;
- психологічна готовність до активної, цілеспрямованої і систематичної роботи над собою.

Отже, процес самовиховання і самовдосконалення починається із визначення суспільної цілі та змісту свого життя, а також самопізнання і співставлення свого "Я" із вимогами власними чи суспільства, що веде до усвідомлення необхідності роботи над собою. Усе починається з постановки мети, з уявленням про ідеальний, бажаний образ свого "Я".

Статисти підрахували, що при "тривалості життя 72 роки – 22 роки у

людини йде на сон, 10 – на працю і 6 – на їжу. Склавши ці три числа, ви побачите, що вони становлять трохи більше половини від 72-х. А що стається з рештою 34 роками? Це вже залежить від самої людини, на що вона їх витратить. Саме цим і оцінюється життя кожної нормальної людини. Ви, можливо, здивовані: як багато часу у вашому розпорядженні! Але за той самий час одна людина може зробити в житті дуже багато, а інша – майже нічого” [2, с.75].

Вільний час сприяє відновленню сил, всебічному, гармонійному розвитку, тому використовувати його треба як велике багатство, що вдається лише тоді, коли людина живе повноцінно, різноманітно, належно озброєна гумором і добрим настроєм. Вільний час не слід розмінювати на всякі дрібниці, тут потрібна чітка організація. Слід використовувати вільний час для самовдосконалення. Тут мається на увазі турбота про своє здоров'я, фізичну форму, зовнішній вигляд, ставлення до людей і поведіння з ними, вміння жити в колективі і долати труднощі, освіта і самоосвіта, особисті захоплення, фізкультура і спорт, культурні розваги і туризм і т.д. Проблема вільного часу дуже чітко проявляється при складанні плану самовдосконалення.

Тобто молоді люди ще не настільки обтяжені побутовими, сімейними обов'язками і в силу своїх природних вікових особливостей є сповнені ентузіазму, сил та енергії. Молодь сприймає, що у неї усе життя ще попереду, тому відмовка старших людей: “Мені вже пізно займатися собою чи щось змінювати у своєму житті ” – для них неактуальна. І це є однією з причин, чому саме в молодому віці бажано займатися самовихованням і присвячувати цьому більшу частину свого вільного часу.

Самовиховання як усвідомлена діяльність людини, спрямована на вдосконалення самої себе, на вироблення у себе позитивних якостей, звичок і подолання негативних. Самовиховання є тривалим процесом, що здійснюється протягом всього свідомого життя людини.

Література

1. Бурая Г.С. Соціальна робота . – Харків, 1994. – 249 с.
2. Капська А.Й. Соціальна робота: деякі аспекти роботи з дітьми та молоддю. – К., 2001. – 186 с.

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ПРАВОВИХОВНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ТА ПРОФІЛАКТИКА ПРАВОПОРУШЕНЬ СЕРЕД МОЛОДІ

Кравченко Т.О. (Полтава)

В останні роки теорія правового виховання активно розвивалася вітчизняними юридичною та педагогічною науками. Питанням правового виховання займалися такі вчені, як М. Орзих , Г. Янковський , Н. Чечина, В. Кудрявцев , В. Котюк та ін. Але, не дивлячись на великий обсяг літератури з указаної проблематики, все ще існують неповно і недостатньо розкриті аспекти наукових основ правовиховної діяльності, спостерігаються протиріччя в позиціях вчених по цілому ряду питань теорії правового виховання.

Правове виховання є важливим соціальним каналом, який дає можливість прищеплювати громадянам правові знання. Проте формування цих знань в правосвідомості індивідів дуже часто відбувається не тільки в процесі спеціально організованої свідомої виховної діяльності, але і під дією